

Lương Sĩ Hằng

Qui Không Tự Thức

Qui Không Tự Thức

Montréal, ngày 5 tháng 6 năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội vui hợp để tiếp tục nghiên cứu thêm trên hành trình tu luyện! Những người bước vào nghiên cứu về Đạo Pháp thì trước kia không qua cơn khảo đảo này hay là cơn khảo đảo nọ thì mới ý thức được trên con đường truy tầm chân lý! Tìm xem chúng ta có cách nào cứu vớt về phần tâm linh sẵn có của chính chúng ta hay không! Chứ cuộc sống hiện tại mọi người cũng đã và đang sống và cũng cảm thấy rõ những việc làm tầm thường hàng ngày của chúng ta qui nguyên trong kích động và phản động,

nhiên hậu sẽ đi đến đâu? Mọi người đang ở trong sự tăm tối, kẹt trong cái thế không có biết mình và không biết tương lai của chính mình sẽ đi đến đâu!

Nhiều khi bước vào truy tầm Chân Lý, tìm Đạo Pháp, có nhiều người nói về chuyện tiền kiếp của chính chúng ta, rồi cũng có nói về tương lai nhưng mà bản chất của tâm linh nó ở trong cái nguyên căn rõ rệt! Vì cái gì nó phải nếm qua, xét qua và hành qua nó mới tin! Còn những người chưa hành, chưa nếm qua, đâu có tin! Thậm chí người tu, có nhiều người tại sao họ tin Trời Phật, tin thiêng liêng, tin người truyền giáo quá mức? Là vì họ đã ý thức và sự ý thức của họ đó, không có thể công khai cho người khác được! Mở mắt thì không thấy! Nhắm mắt họ lại thấy. Mà sự nhắm mắt thấy đó, họ không có đem ra công khai được. Nhiều người bắt đầu thấy trong tâm thức! Nhiều người ngồi đó nhắm mắt, trách người

này, trách người kia, trách người nọ, lại một chấp có cái giải pháp độ trì! Cho họ thấy rõ, không có gì đáng trách, không gì đáng phiền!

Sau họ thiên rồi, trong cái mê có tỉnh, trong tỉnh có mê, họ thấy té ra tự nó xóa bỏ hồi nào không hay! Hỏi chứ ai giúp, ai độ cho hành giả đi tới giai đoạn đó? Chắc trong chiều sâu nó phải có sự sáng suốt hơn, sự cứu độ hơn, cho nên nó mới xóa bỏ, thay vì nó thấy đây là nghịch cảnh, đây là tôi không thể chấp nhận được! Mà tới đó nó lại chấp nhận! Tại sao? Ai mở đường cho nó đi tới, trong lúc nó sống trong cái chỗ eo hẹp, trong con đường ngán ngùi! Đó là sự sân tính, sự buồn tủi mà sao qua cái cơn buồn tủi, sân tính đó nó lại thấy nó tha thứ, không có cái gì đáng trách, mà chẳng có gì đáng phê luận! Vậy chớ ai dẫn nó đang tiến và nó đi trên con đường lớn rộng hay là eo hẹp? Kỳ thật nó đã và đang đi trên con đường eo

hẹp nhứt trần gian này, là nó đi trong cái tánh tham sân si hỉ nộ ái ô dục của chính nó!

Đó là con đường eo hẹp nhứt! Mà tại sao lại nói nó lại đang đi trên cuộc hành hương thăng thang lớn rộng? Cho nên hành hương là hướng thượng để giải tâm thức! Khi mà nó hướng thượng rồi thì nó càng ngày càng đi tới, càng đụng phải, càng thức lệ! Càng thức lệ càng cởi mở, càng cởi mở càng đi nơi rộng hơn! Cho nên mọi ngày luôn luôn các bạn bị phải, gặp phải những sự kích động và phản động!

Phương pháp chúng ta đang tu đây trước kia chúng ta thấy rằng tôi phải nắm pháp này để tôi đi tới, nó vững! Nhưng mà tu một thời gian rồi, tôi thấy té ra cái pháp này không giúp tôi được cái gì! Nhưng mà rồi tôi lại tu nữa, tôi lại gặp những cái pháp khác, tôi so sánh! Ban đầu tôi thấy những pháp đó nó hay

quá nhưng mà rốt cuộc cũng không có hay! Thì qui nguyên các bạn đã có nhiều cơ hội để gặp nhiều pháp, gặp những đường lối khác nhau, rốt cục chung qui cũng chỉ có một đường lối mà thôi! Cái đường lối duy nhất là cái đường lối tự thức hồi sinh!

Chỉ có bao nhiêu đó thôi! Bây giờ các bạn đi gặp một triệu cái pháp đi nữa cũng có bao nhiêu đó thôi! Tất cả những phương tiện đã chuyển từ lý trí cho tới hành động và những cái động tác kích động và phản động từ bên ngoài cho đến bên trong đó là toàn diện những cái pháp năng của Thượng Đế đã ân ban cho các bạn trong chu trình tiến hóa! Xem đúng chí các bạn hướng thượng hay là hướng hạ đó thôi! Nếu mà các bạn hướng hạ thì nó sẽ phát triển khác hơn và các bạn hướng thượng thì nó sẽ hóa giải thanh nhẹ và sáng suốt hơn! Người tu chúng ta muốn có cái gì? Muốn có sự thanh nhẹ! Muốn bỏ gánh nặng trần gian

là nghiệp thân, nghiệp tâm! Vậy tại sao tôi càng ngày càng tu, tôi càng thấy tôi càng nặng, vậy chớ cái nghiệp tôi chùng nào mới là giải được? Tôi có thể oán trách ông Trời ông Phật , tại sao bên trên không độ trì cho tôi? Tôi lo lắng tu hành ngày đêm mà không độ trì cho tôi? Có chớ! Giúp các bạn thường trực! Mà các bạn không chịu sử dụng khả năng của các bạn làm sao các bạn hưởng sự chiếu hóa thường trực của chư tiên chư Phật hộ trì cho các bạn hiện tại!

Nếu các bạn hướng về giới nào và thành tâm hướng về giới đó và thực triển hướng về giới đó thì tự nhiên các bạn sẽ mở tới thanh nhẹ! Rồi các bạn đi trên chỗ bán tín bán nghi, rồi rốt cuộc các bạn tự đem lại sự tăm tối nhiều hơn là sự sáng suốt! Còn nếu các bạn trì chí nói tôi đây là một con người tâm đạo nhiều kiếp không phải mới tu đây, bây giờ tôi

tiếp tục trên hành trình này, tôi phải cố gắng, tôi phải tròn nhiệm vụ và tôi phải sửa tôi và để học, để đi tới!

Thì lúc đó các bạn sẽ gạt hái được sự thanh nhẹ trong nội thức, vì ý chí các bạn vô cùng và các bạn phải đi tới, không còn sự bê trễ nữa! Các bạn dòm xung quanh các bạn, hành động tay chân các bạn đang sống với cái gì đây? Với một bộ xương! Các bạn sống với cái gì đây? Với một mớ gân! Các bạn đang sống cái gì đây? Một mớ máu huyết tạo thành thịt! Thì những cái phương tiện ở xung quanh đây là gì? Cũng là tạm! Vì thể xác của các bạn đồng là tạm! Sanh trụ hoại diệt! Rồi những cái căn nhà của cải, những cái sự gì mà các bạn tranh chấp được tại thế gian cũng là nằm trong định luật Sanh Trụ Hoại Diệt mà thôi! Khi các bạn ý thức và quán thông được điều này rồi các bạn mới thấy là nhẹ! Tuy rằng nặng nhưng mà mỗi thứ chỉ có mớ nhấm mà bắt bạn phải

quỳ lụy nó là cái thể xác này! Ồi thứ một chút mà thôi, bắt bạn phải quỳ lụy và quỳ lụy cho đến nỗi các bạn ý thức được sự cấu trúc này là siêu nhiên mà có, thì các bạn mới bước hẳn vào điện giới! Nếu mà các bạn không bước hẳn vào điện giới thanh nhẹ thì các bạn đâu có thấy sự hộ trì của bên trên! Càng thanh nhẹ thì các bạn mới thấy được sự hộ trì ở bên trên! Cho chúng ta có cơ hội đang tiến tới và giúp đỡ cho chúng ta đầy đủ không thiếu một phương tiện nào! Một lỗ chân lông của chúng ta Ngài cũng hộ trì rõ ràng, giúp đỡ cho nó tiến hóa, nuôi nấng cho nó qua tháng tháng, ngày qua ngày! Nó có hơi thở đầy đủ trong sự sống trong lẽ sống công bằng! Một lỗ chân lông cũng như một gia dịch trong cơ thể của chúng ta, nó cũng sống đều đặn cũng như chủ nhân ông, được hưởng thụ, có thu có phóng rõ rệt!

Cho nên từ ngoài da các bạn sẽ đi tới vào nội

thức các bạn! Tất cả nó có một cái qui luật hồi sinh cho toàn diện! Cho nên chúng ta mới có một cái thể xác duyên dáng này và sống, lúc nào cũng trong cái sống động hoạt bát, để tìm sự khai triển trong tâm thức của chúng ta, đến cái giờ phút lâm chung cũng phải có nhiều câu hỏi, chính mình phải hỏi, rồi sao đây, rồi sao đây? Chúng ta sẽ đi đến đâu? Nếu mà chúng ta biết hỏi là chúng ta người đạo và chúng ta biết hỏi nhiều chừng nào thì chúng ta đi vào tahy vì đi ra, chúng ta không còn bị ngoại cảnh lôi cuốn mà đi vào trong thức mới quán thông thiên địa qui nhưt!

Cho nên càng tu chúng ta lại càng thấy được những cái bản chất tăm tối ngu muội của chính chúng ta, thấy sự trì trệ của chính chúng ta! Rồi đâm ra nhiều khi các bạn cũng chán nản! Trời ơi tôi tu mấy chục năm đã thấy được gì? Nhưng mà sự ham muốn đó vì các bạn đang đi trong bóng tối và các

bạn muốn ra khỏi bóng tối để tới ánh sáng mà thôi!
Cho nên cái lòng ham muốn đó, nó làm cho các bạn
thôn thức hằng ngày! Khi chúng ta hiểu được sự thôn
thức này là có giá trị! Chúng ta nên bình tâm và giữ
lấy trật tự để đi tới! Nếu mà chúng ta mất bình tâm
nghe chuyện này hay, chuyện kia hay, chuyện nọ
hay, chúng ta nhào vô là chúng ta mất trật tự! Cho
nên con đường tu nó không phải vậy!

Nhiều người ở thế gian, tôi muốn có thử những
cái quyền lực này, quyền lực kia, quyền lực nọ, coi
thử có hiệu lực không, nhưng mà rốt cuộc cái hiệu
lực đó về đâu? Cho nên rốt cuộc các bạn cũng phải
tự gánh vác! Không ai gánh vác dùm cho bạn! Vậy
có cái phương thức gánh vác để đi tới, bạn nên làm
không? Cho nên chúng ta phải chấp nhận gánh vác
và chúng ta mới đi tới, mới khai thông được! Việc
làm của ta làm sao kêu người khác làm dùm cho ta

được! Bề Trên có hộ trì chúng ta một giây phút, mà do sự cố gắng của chúng ta khai triển tới thì chỉ độ cho ta một chút đó thôi! Rồi chúng ta phải tự đi!

Cho nên các pháp tại thế gian đều hộ trì giúp đỡ cho chúng ta và chính chúng ta phải tự đi! Cho nên chúng ta không có quyền vun bồi sự yếu hèn nữa, nếu chúng ta là người đạo và đi tầm đạo, chúng ta phải tự đi, chúng ta phải khai thác cho tới tận cùng khả năng sẵn có của chính mình! Nhiên hậu mới thấy rõ cái đường tu nó thế nào! Và con đường ta đang đi đây eo hẹp hay là không? Rất eo hẹp! Nếu các bạn đi trong bản tánh thì các bạn đi trong cái chỗ kêu bằng cái đường nhỏ như sợi dây mà xuyên núi! Các bạn thấy nguy hiểm vô cùng! Các bạn thấy rằng một chút xíu thôi là tôi bị nguy hiểm vì tánh của tôi, tánh của tôi hay giận hờn, tánh của tôi hay buồn tủi, là một chút nó nhận chìm tôi liền, một cái tíc tắc mà thôi!

Rồi đâm ra tôi có một cái bản chất kêu bằng xấu xa kỳ thị, làm sao tôi tiến được! Tôi kỳ thị người khác thì tôi kỳ thị tôi, làm sao tôi tiến được! Kính trọng người thì tôi được mở rộng đường để tôi đi!

Cho nên Vô Vi trong cái phương pháp tu hiện tại, tôi tu mấy chục năm và tôi khuyên các bạn nên kính trọng mọi người! Tôi luôn luôn bằng lòng học hỏi nơi các giới! Bất cứ dù đâu đến tôi cũng phải học! Vì trên đường hành hương, trong cái cuộc chúng ta đã hộ nhập trong cái thể xác này và nhập trong cái trường Đại Học của càn khôn vũ trụ này, chúng ta thật sự là một học viên cả càn khôn vũ trụ! Phải học, không có tránh khỏi, vì con đường rất eo hẹp của chúng ta và chúng ta không đi thì một ngày nào nó sẽ ngã, chớ không phải lớn rộng đâu hiện tại!

Khi các bạn siêu thoát được, giải thoát được, các

bạn mới đi trên con đường lớn rộng nhẹ nhõm! Còn nếu mà các bạn còn bị giam hãm trong cái thể xác là cái con đường rất eo hẹp, như sợi dây mà thôi! Sai một ly là đi một dặm!

Cho nên tâm nào hướng theo pháp này rõ rệt!
Cho nên các bạn đa dạng! Nhiều người đến đây nghiên cứu để lo tu nhưng mà mỗi người một thức và một chiều hướng phát triển khác nhau! Cho nên khi mà chúng ta muốn cố gắng qui một thì chúng ta phải trì chí, khai triển tâm linh và giữ lấy một lẽ lối trước sau như một mới đi tới! Tại sao trước kia các bạn tu về những cái pháp khác thì các bạn đâu có nhiều cơ hội bằng cái pháp này? Và cái pháp này rồi càng ngày nó càng đem nhiều cơ hội để nó thức tâm các bạn! Hỏi có sự cộng tác của siêu nhiên không? Có sự cộng tác của chư Thánh chư Thần để hỗ trợ tâm linh các bạn không? Xây dựng cho các bạn tiến không?

Các bạn lại có cơ hội hội ngộ tà như chơn để các bạn hiểu cái luật quân bình trong nội thức của các bạn!

Cho nên càng ngày càng dồi dào, càng phong phú, bài vở hằng tuần thay đổi liên liên trong cái cơ tiến hóa của thiên cơ! Nếu chúng ta tin có đấng Tạo Hóa thì chúng ta thấy rằng, ngài đã làm gì cho chúng ta và Ngài đã làm gì cho quả địa cầu này, cho quăng đại quần chúng? Ngài muốn xoay chuyển một chiều hướng tốt đẹp hơn để tránh những tai nạn sắp tới!

Cho nên những lời khuyên tu như hội Long Hoa, chuyện này chuyện kia chuyện nọ để khuyên tu mọi người nhưng mà rốt cuộc mọi người chỉ giữ có một cái thức để đi tới mà thôi! Cho nên cái thức hồi sinh đó nó mới hỗ trợ cho các bạn tu tiến và giữ vững lập trường để đi đến, chúng ta mới thấy rằng bề trên sáng suốt thật sự và nghiên cứu, tỉ mỉ.

Những gì mà từ bề trên chuyển xuống trong vòng trật tự của thiên cơ là để hóa giải và dẫn tiến tất cả những tâm linh trở về với cấu trúc siêu nhiên, hợp tác với cộng đồng càn khôn vũ trụ để khai triển và thay đổi một chiều hướng mới lạ, nằm hẳn trong tâm thức của chúng sinh!

Cho nên ngày hôm nay các bạn mới thấy rõ những cái chuyện kỳ diệu xuất hiện luôn luôn, cũng không ngoài mục đích để độ trì và cho mọi người thức tâm để hiểu con đường tu và để trở về với chính giác mà thôi!

Cho nên mọi người chúng ta đều có cơ hội tu học, có một sự thắc mắc là chúng ta sẽ đi tới sự cởi mở! Nhưng trong Vô Vi khắp các nơi, học rất nhiều bài! Qua những kỳ tôi đi thuyết giảng và các bạn đã tương ngộ với chúng tôi, rồi các bạn lại đồng học

với chúng tôi, bất cứ những sự phát triển nào về tâm linh! Sau khi ngộ phải kích động và phản động nhiên hậu nó mới phát triển tới sự sáng suốt! Chúng ta còn đang ở trong sự tăm tối, chúng ta còn đi trên con đường eo hẹp, nên cố gắng tự đi và học nhẫn học hòa nó mới sáng suốt hơn và nó cởi mở thanh nhẹ! Sự siêu giác là lúc nào cũng là chủ và khai triển nền siêu văn minh của Thượng Đế ở tương lai! Cho nên chúng ta phải sửa ngay bây giờ để chúng ta sẽ hưởng được cái nền văn minh ở tương lai! Chúng ta đã tin tưởng từ quá khứ, xét quá khứ nhiều kiếp! Ngày hôm nay sự văn minh của vật chất đang tiến bộ ào ào, vậy chúng ta không có cái siêu văn minh của tâm linh ở tương lai sao? Chắc chắn là chúng ta có! Chúng ta phải tin nơi điều này, sau khi chúng ta nhắm mắt rồi chúng ta vẫn tiến hóa và vẫn được cơ hội để thay đổi thăng hoa sáng suốt, để tiến và để thức, để khai triển tới vô cùng! Cho nên cái mục đích của chúng ta

càng ngày càng rõ rệt, qua những cơn đả phá, những cơn kích động, ngay từ trong gia cang cho đến xã hội chúng ta gặt hái không ít! Hằng tuần các bạn học hỏi không ít, và gặt hái không ít!

Cho nên khóa tu này trực tiếp, học đủ mọi mặt! Các bạn mới trở về được một vị trí của một thánh nhơn! Con người mới là có cơ hội học, tiến về thánh giới, rồi tiến về tiên giới, rồi tiến về Phật giới! Chớ không phải học ngang, nói tôi nhảy vô làm Phật liền, đâu có được! Các bạn muốn làm Phật liền, các bạn còn phải nặng hơn! Cái titre như vậy thì các bạn sẽ bị hành xác rất nặng! Các bạn thấy Thích Ca đi ra tu cũng bị hành xác, ngồi yên một chỗ, bất động, thì cái xác phải chịu đựng vô cùng! Và sau sự chịu đựng đó là vun bồi ý chí thặng hoa!

Cho nên chúng ta hướng thiện, đem điều lành tạo

phước cho tất cả mọi người thì những cái chuyện vầy xéo phê luận đủ thứ, phê bình đủ thứ, chúng ta không có chán ngán vì luật định nó phải như vậy! Chúng ta thấy rõ, chung qui câu chuyện nhờ quả đó là đương nhiên chúng ta phải có! Cho nên các bạn hiện tại cũng đang đồng học cái cơ duyên nhờ quả để thăng tiến là đối với những người trình độ cao và cố gắng theo tôi và muốn hòa tan với tôi thì luôn luôn phải học cái bài nhờ quả! Vì bước vào thêm đó là sóng gió rất nhiều nhưng mà lúc nào tâm chúng ta cũng là tịnh, chúng ta cũng khao khát sự tịnh và giữ lấy cái giếng mỗi thanh tịnh để đi tới!

Cho nên những người muốn về nguồn cội gấp rút thì phải chấp nhận những cái cơ duyên đó! Các bạn chấp nhận những cái cơ duyên nhờ quả đó thì các bạn mới thấy rõ chư Tiên chư Phật chư Thánh chư Thần, kể cả cửu huyền thất tổ của chúng ta cũng

đồng hợp tác và xây dựng cho tâm linh chúng ta tiến hóa! Một cái cộng đồng rất sáng suốt, rất quý giá, giúp đỡ chúng ta, để cho chúng ta đi lên! Hộ độ rõ rệt cho chúng ta có cơ hội tu!

Có nhiều bạn nói từ ngày tôi tu tới bây giờ tôi không làm ăn được cái gì hết! Các bạn thấy rằng : chuyện đời các bạn từ từ xa lánh nó và các bạn lại trở về với cuộc sống của tâm linh! Vật chất càng ít chùng nào các bạn thấy càng thanh nhẹ chùng này! Vật chất càng nhiều chùng nào các bạn thấy sự lôi cuốn càng nặng! Tiền bạc các bạn nhiều chùng nào, đầu óc các bạn đâu có ở chung với các bạn được! Các bạn đầu óc các bạn nó gởi chạy ở đâu? Ở trong nhà băng! Chạy ở đâu? Ở ngoài đường, Chạy đâu? Trong vật chất nhà cửa, phục vụ cái chuyện không cần thiết mà thôi! Chuyện cần thiết về tâm linh, về đời đời bất diệt các bạn quên, bỏ phế nó, làm sao tiến

được!

Cho nên cặp mắt phàm của chúng ta là liên kết với ngoại cảnh để thức tâm chớ không phải liên kết với ngoại cảnh rồi lệ thuộc! Cho nên các bạn tu các bạn xem những cảnh này cảnh kia cảnh nọ, những cái pháp này pháp kia pháp nọ! Rốt cuộc các bạn phải qui thức! Tu cái đạo nào cũng qui thức và việc làm nào cũng là qui thức! Sự kích động phản động nào cũng hộ trì cho các bạn thức tâm để tiến hóa! Mới thấy rõ chỗ đó! Các bạn đi chơi cũng học, mà các bạn ăn cũng học, mà nói cũng học, mà ngủ cũng học, rõ ràng đã và đang học!

Ý thức cái đó thì các bạn mới thấy nhẹ và các bạn lúc đó các bạn mới thấy rõ trách sự tằm tối các bạn và các bạn phải làm việc ! Các bạn phải giải quyết việc này, phải giải quyết việc kia, phải giải

quyết việc nợ! Các bạn không còn sự mê chấp nữa! Lúc đó các bạn thấy rằng bây giờ tôi làm việc nhiều hơn xưa và nhẹ hơn xưa và sáng suốt hơn xưa! Thì các bạn thấy rằng cái tu nó có giá trị ở chỗ nào! Và người không tu nó thế nào! Nó chỉ ở lẫn quẩn trong vòng tranh chấp mà thôi! Rốt cuộc nó không giải thoát cho nó được! Nó kẹt mà nó không hay! Nó bị rơi rớt mà nó không thấy! Nó tưởng nó là gặt hái được! Bởi vì nó ôm được cái này mà nó mất cái kia, nó không thấy! Nói tôi là người đời, tôi phải lo gia cang, tiền bạc này kia kia nợ! Nó ôm cái này và nó mất cái kia! Cái giải thoát là buông bỏ để đi lên và cái người đời nó ôm lấy mà có!

Thì cái yếu và cái mạnh rõ ràng! Cái mạnh là phải tự mình rời bỏ tất cả để đi lên thì sẽ có tất cả đời đời ở tương lai! Cái câu nói : Sẽ có tất cả đời đời ở tương lai, không có ai tin hết! Cho nên tôi đã phân

luận rất nhiều cho các bạn thấy rằng : chúng ta cũng đồng mắt mũi tai miệng mà ngày nay có sự hiện diện ở đây! Ngay cả nạt đất này, chúng ta từ Việt Nam qua tới Canada hay là đi tới Mỹ, đi tới Âu Châu các nơi! Các bạn có nghĩ ngày hôm nay các bạn được đến cái chỗ mà nhiều người mong muốn đến, đến không được! Mà cái chỗ chúng ta đã từ bỏ và nhiều người hiện tại muốn, mong muốn để coi thử có cơ hội sống như những người đó đã sống thế nào! Chớ không phải cái cảnh chúng ta là cảnh bỏ đâu! Cảnh khổ tâm chúng ta, chúng ta dòm thấy khổ tâm nhưng mà những người giàu có dòm thấy chúng ta, thấy rằng người này nó có sống ở trong cái chỗ tự nhiên nhiều và cái bản chất nó lại tự nhiên và ngày nay nó vì khổ cảnh này nó học được một cái triết lý siêu nhiên để nó sống! Thì hỏi những người chưa biết cái triết lý siêu nhiên, những người đó nghĩ gì? Muốn có thì muốn, nhưng nghiền ngẫm lại cái cảnh sống của

chúng ta! Do cái sự đau khổ đó ngày nay chúng ta mới thức tâm! Họ cũng muốn thử! Chứ đừng tưởng cảnh chúng ta khổ, ai cũng chê! Không chê đâu! Họ muốn!

Cho nên văn sĩ ngồi đó, nắm cây viết với tờ giấy mà tả cái cảnh của túp lều tranh, muỗi cắn ruồi bu nhưng mà người ta làm thành thi thơ để thức tâm chúng sanh! Hỏi cái cảnh đó, cảnh xấu hay là cảnh tốt? Vẫn tốt đẹp! Là do sự thấu dết của con người, và kết tập và ý thức rõ cái nguyên căn sáng suốt tự nhiên của chính nó, thì cái bài thơ đó có giá trị!

Cho nên ở hoàn cảnh nào cũng hoàn cảnh của Thượng Đế ân độ cho chúng ta học và chúng ta tiến! Cho nên chúng ta phải khai tâm mở trí, để học thêm! Chớ không phải nói rằng chúng ta giỏi! Tại sao hằng tuần tôi nhắc các bạn không nên nói chúng ta giỏi?

Vì các bạn dễ lầm! Khi các bạn được thanh nhẹ mà nghe một lời nói nặng thì các bạn phân luận ra liền. Các bạn noi : Đây là giới ma quỷ! Nhưng mà các bạn hiện tới bây giờ, tới ngày nay, các bạn tu tới ngày nay cũng chưa biết ma là cái gì mà quỷ là cái gì? Vì chưa thấy và chưa phân tách được cái thực chất của chính nó, mà bề trên dòm đã thấy rằng, đã cho con có một ma tâm quỷ tánh rồi, thấy rõ ràng!

Đang sống trong cái ma tâm quỷ tánh mà nói tôi chưa thấy ma! Cho nên nó nhiều cái chuyện kỳ diệu lạ thường ở trong ta, mà nếu chúng ta thanh tịnh thì chúng ta thấy! Cái gì kêu bằng ma tâm! Cái tâm yếu hèn, cái tâm muốn nhờ đỡ, cái tâm muốn lợi dụng thiên hạ, cái tâm muốn hơn thiên hạ, cái tâm ghen ghét thiên hạ, cái tâm kỳ thị! Ma tâm chứ gì! Còn cái quỷ tánh, phá đầu này, phá đầu kia, phá đầu nọ, rồi bắt tất cả người nào cũng phải trở về với chính mình!

Phải con quỷ không? Muốn mọi người phải qui hàng ta, ta giỏi hơn! Phải quỷ không? Đó cho nên ma tâm quỷ tánh, mọi người hiện tại đang có! Cho nên chúng ta thấy hai cái này không tốt! Chúng ta phải bỏ tâm bỏ tánh mới mong ra một ngày nào đó nó thành đạo!

Còn nếu các bạn không có bỏ tâm bỏ tánh mà ôm lấy ma tâm quỷ tánh rồi, ý mã tâm viên rồi, thì làm sao phát triển được! Cái ý chúng ta là con ngựa, xông xộc xông xộc xông xộc, nghe cái nào hay cũng chạy theo! Nghe cái nào hay cũng chạy theo! Tâm viên, con khỉ! Cái tâm con khỉ! Chạy theo rồi phá phách, rồi phản động, đủ thứ hết! Rốt cuộc rồi được cái gì? Không gặt hái được cái gì hết! Cho nên chúng ta hiểu cái đó chúng ta mới buông tâm bỏ tánh không xài nữa!

Lấy cái Định! Sau khi cố gắng đạt được cái

Định thì nó có Huệ chứ có gì! Các bạn nhiều người tu muốn xây dựng cái Định mà xây dựng chưa có nổi! Thì làm sao các bạn thấy ánh sáng, thấy màu sắc? Nhắm con mắt thấy đen thui! Đó là ma tâm qui tánh còn! Rồi phần âm nó sẽ lôi cuốn! Chúng ta cố gắng! Đi đi! Tôi từ trong tối đi, tôi phải đi từ trong tối này, tôi mới đạt tới sáng! Chớ không có bao giờ sáng liền được! Tôi phải qua hết cái cơn tối này, nó đi tới cái cơn sáng! Tôi phải đi! Cho nên đòi hỏi sự dày công tu luyện của các bạn, ngày giờ tu luyện và chúng ta tu luyện bất cứ ở môi trường nào chớ không phải ngồi thiền tu luyện! Cái chuyện các bạn đang chơi đó, hỏi các bạn có trì chí chơi không? Mà chơi rồi các bạn thức được cái chuyện chơi của các bạn không? Lời nói của các bạn có trì chí phân tách rõ ràng để thức được cái lời nói của các bạn không? Và cái bước đi của các bạn, từ ở trong nhà đi ra ngoài đường, các bạn nghe biết bao nhiêu sự kích động và

phản động đã dẫn tiến cái cơ thể này, đi từ nơi này tới nơi kia, đi từ xứ này qua xứ nọ! Các bạn thấy rõ chưa và nghe rõ chưa?

Các bạn đã thấy sự cấu trúc siêu nhiên đang hộ trì các bạn đi bất cứ nơi nào và dẫn tiến tâm linh các bạn bất cứ ở nơi nào, tùy theo hoàn cảnh phát triển của chính bạn! Hỏi chứ bề trên có hộ trì các bạn không? Có! Tại vì các bạn thiếu bình tâm, thiếu sáng suốt không thấy thôi! Rồi tôi chạy theo cái pháp này, xin cái pháp nọ! Rồi đọc cái chú này, đọc chú kia, chú nọ cũng là một phương tiện để cho các bạn hiểu các bạn mà thôi!

Nếu các bạn tu về thanh tịnh thì các bạn nghe đi, lắng nghe đi, lắng nghe hơi thở các bạn từ đâu tới đâu và âm thanh ở trong cơ tạng các bạn, vạn linh đã chuyển hóa bằng cách nào! Lỗ chân lông của các bạn

cũng có phần gia dịch, nó xuất phát ra và nó phúc đáp những gì thắc mắc của bạn, nếu các bạn thanh tịnh, nó sẽ quỳ lạy trước mặt các bạn và lời giáo hóa các bạn luôn luôn có giáo dục, có trách nhiệm và khai triển cho chúng nó tiến tới đồng nhứt trong cái cơ đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu là nằm trong cái tiểu thiên địa của các bạn, từ đầu chí chân là đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu! Mà không có trật tự thì không có ứng với nhau! Thành ra con người lúc nào cũng bất hợp tác là vì không có ứng và không có mưu cầu cho chung để tiến hóa, không hiểu rõ cái đại nghiệp chung là cái gì!

Từ đầu chí chân mà quán thông thì chúng ta thấy có một cái đại nghiệp! Chủ của một tiểu thiên địa này phải chịu trách nhiệm và để hòa đồng với tất cả! Sau khi chúng ta càng khai triển, khám phá cái kho tàng vô tận của cái tiểu thiên địa này, hòa hợp với

cả càn khôn vũ trụ thì chúng ta đi đâu? Chúng ta là con người bay bổng trong cả càn khôn vũ trụ theo ý muốn của chính chúng ta! Đó cho nên cái pháp hỉ lạc! Mà phải hành mới có! Nếu các bạn không hành không bao giờ có thấy hoan hỉ và không thấy lạc cảnh đâu!

Cho nên những người thiên hằng tuần chúng ta tương ngộ, người nào thiên nhiều mặt mày họ khác rồi! Họ đã thức tâm rồi! Chỉ con đường tu mới cứu độ tôi được! Cho nên họ cố gắng họ tu! Họ tu trong thâm kín và họ xóa bỏ tất cả những sự tranh chấp ở xung quanh để họ đi tới! Thì càng ngày các bạn cứ dòm họ càng ngày càng trẻ thêm, càng tươi hơn, càng đẹp hơn, nhiều người mến cảm hơn! Đó cho nên người tu nó thấy lỗ trước mắt nhưng mà nó lờ sau lưng không ai hay! Nó lỗ là nó không có đi xi-nê, nó không có đi chơi, nó không có ăn nhậu, nó

lỗ! Nó lỗ đó là nó ngưng tất cả những chuyện không cần thiết, có thể hại cơ tạng, hại ngũ kinh của nó, nó không làm! Rồi những người nào mà đi tới thanh tịnh nó mới thấy rằng nó đã đạt được một phần sáng suốt! Nó đã đạt được những sự cần thiết nó đã làm cho nó, thay vì những người đời làm nhiều chuyện không cần thiết và không cần phải làm những điều đó nhưng mà họ cứ đâm đầu vô danh những cái mới đó! Rồi làm sao phát triển được! Mà con người tu nó lại đi đến cái chỗ cần thiết và không làm những chuyện không cần thiết!

Cho nên cái tâm thức của người tu nó khác, nó thay đổi nhiều lắm! Nó ngồi nó ngu gì ngu, mà nó ngồi với những người tranh chấp mê loạn hơn thua và cuống cuồng trong cái phạm vi eo hẹp, không phát triển được! Vừa cất tiếng nói, phân tách cho nó là nó đã nghe rõ rồi! Nó thấy chuyện đó không vô

nữa, không dính dấp với nó nữa, vì nó đổi sang một cơ giới mới và nó đổi sang một cảnh đời đời bất diệt, lớn rộng hơn và cởi mở hơn và khai triển hơn thì tại sao nó lại dự cuộc trở lộn lại cái cuộc eo hẹp đó. Nhưng mà trong sự bình tâm khi nó đạt, nó muốn độ cho người khác! Nó phải chịu họ và phải niệm Phật để hộ trì cho đối phương! Để đối phương càng ngày càng thức tâm và bớt sự nặng nề lôi cuốn và làm cho tâm thức của đối phương càng ngày càng hiểu rõ nó hơn, nhiên hậu nó mới có cơ hội thức giác! Cho nên người tu có nhiệm vụ, luôn luôn Thượng Đế sắp đặt cho người tu luôn luôn đối diện với người không tu nhiều hơn! Để có cuộc trao đổi, người tu nói được phước nhưng mà phước ở đâu không thấy và phải sử dụng khả năng sẵn có của chính mình!

Khi đối diện với người không tu thì nó phê bình người tu vô cùng! Chê bai người tu đủ thứ nhưng mà

người tu lại thấy được sự thanh nhẹ của chính mình!
Và do đó chúng ta mới thấy rằng, hằng tuần tôi có
cơ hội tiếp xúc với người không tu là tôi tiếp xúc với
Thượng Đế! Chính Ngài đã lấy cái thước đo tâm tôi
coi đã thanh tịnh chưa? Tôi đủ trí độ để hóa độ đối
phương chưa? Kể cha mẹ anh em tôi, nếu tôi thật sự
có tâm tu thì tôi ngồi đó tôi cũng ảnh hưởng được
họ, không phải nói chuyện, không phải mở miệng
nhưng mà tôi chỉ lo niệm Phật thôi! Hành động tôi sẽ
thức tâm họ lần lần! Chứ không phải tôi mở miệng
vạch đường chỉ lối cho họ, họ mới tiến! Nhưng mà
lúc đó tôi chỉ trì chí niệm Phật, rồi họ sẽ tới hỏi tôi!
Tôi trả lời một cách thanh nhẹ, ngây thơ! Nhưng mà
cái thanh nhẹ ngây thơ đó là sự khao khát của đối
phương! Sự bành trướng độc tài của đối phương lần
lần nó sẽ được sự hướng dẫn của người tu, ngây thơ
thanh nhẹ! Người đời cho là ngây thơ thanh nhẹ!
Và sự ngây thơ thanh nhẹ đó lại hướng độ dẫn tiến

những cái tâm linh bị vầy xéo đau khổ và che dấu
mãi mãi tại thế và tự ràng buộc, tự trói buộc tâm
thức họ tại thế! Họ tưởng việc làm đó là đúng nhưng
mà việc làm đó là việc trói buộc tâm linh của họ mà
thôi! Họ bị kẹt!

Mà hành động của chúng ta chỉ dùng từ tâm
niệm Phật để ảnh hưởng họ! Thì lần lần họ sẽ tiến!
Vì sự khao khát của họ không thể nào, con người
khát nước không thể nào mà thấy nước không uống!
Nhưng mà một ngày nào đó, đi tới cái chỗ khát thật
khát rồi, nói đây là nước đục uống vô nguy hiểm
nhưng mà hai giọt cũng phải uống! Lúc đó họ mới
bắt đầu tìm giá trị của luồng nước! Và họ thấy rõ
đây là cứu tôi và giúp tôi! Cho nên nhiều người qua
cái cơn đau khổ thử thách rồi mới thấy rằng bề trên
giúp tôi và cứu tôi! Thấy cái hạnh hi sinh của người
tu đã làm những gì cho chính mình! Đã giúp đỡ cho

mình tiến hóa bằng cách nào! Mình là con người tự phản bội lấy mình cho nên không có tiến nổi! Cho nên nhiều người tu nửa chừng, biết được mỗi đạo rồi bỏ đạo! Đó là người đó đi vô cái chỗ học cái bài tự phản bội rồi chuyển về thức tâm! Tự phản bội một thời gian rồi thức tâm! Đau khổ vô cùng! Thấy mình quê mùa vô cùng! Thấy mình lạc hậu vô cùng! Thấy mình chậm tiến! Những gì mình đã gặt hái đều không xài được! Bỏ hết! Bỏ hết!

Cho nên nhiều bạn ăn học giỏi lắm, bây giờ tu Vô Vi rồi thức giác, nói không có giá trị gì bằng cấp đối với tôi nhưng mà trong lúc người học khổ lắm chứ nhưng mà chính những cái bằng cấp của người, người thấy không có giá trị! Tôi muốn có một cái bằng cấp lớn rộng hơn, sống động hơn! Chính do bàn tay của Thượng Đế chuyển cho tôi, tôi mới chịu! Có những người như vậy! Cái chí to như vậy, cương

quyết như vậy. Càng hành tu Vô Vi thì càng bị nhồi quả nhiều hơn! Mà nhồi quả đó là bài thi mà mình đã cầu mong bằng cấp của Thượng Đế, do bàn tay của Thượng Đế trao cho ta! Thì ta phải chịu nhồi quả nhiều hơn!

Ta ý thức được ta là con Thượng Đế, nhứt định phải trở về với Ngài trong cuộc hành hương và gửi chúng ta đi học khắp các nơi của càn khôn vũ trụ để chúng ta đem trở lại những kết quả dự thi trước mặt Ngài và để lãnh một sự sáng suốt ẩn chứng của Ngài! Cái đó là truyền ẩn bí quyết của Thượng Đế để hộ trì cho con Ngài thì con Ngài phải cương quyết, phải noi lên, phải đi tới, mới nhận được cái bằng cấp đó! Những người đại chí luôn luôn đặt niềm tin nơi đó và đặt cái chương trình hoạch định để đi đến nơi diện kiến Ngài để lãnh rõ rệt một tâm ẩn sáng suốt, hộ trì, để cho người tiến hóa!

Cho nên tôi nói đó là tâm tâm tương ứng, khai triển vô cùng trong những môn phái, người ta nói đây là Tâm Ấn nhưng mà đàng này chúng ta nói cho dễ một chút, nói tới Tâm Ấn thì người ta biết rằng Nho Giáo nhưng mà nói làm sao cho những người hiểu được tâm tâm tương ứng là tâm tôi hướng thượng, khai triển đi tới vô cùng thì cái thức vô cùng bên trên chuyển hóa cho tôi để tôi thức thêm hơn! Đó là kê bằng tâm tâm tương ứng! Thì đó cũng là cái Mật Giáo Siêu Nhiên cho các bạn học tu để đi tới! Tất cả hướng về siêu lý mới tự đạt được! Còn nếu mà còn động loạn thì không bao giờ đạt được! Cho nên chúng ta, các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, làm nhiều mà chỉ gặt hái có chút! Nhưng mà các bạn phải nhớ rằng cái câu tôi nói « Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu » là nhẹ nhẹ, từ tốn tùy theo khả năng các bạn phát triển đi tới! Thì lúc đó các bạn mới thấy rằng càng nhẹ càng mạnh, càng nhẹ càng mạnh, càng

nhẹ càng mạnh! Thì lúc đó nó mới mở, nó mới sáng suốt cho các bạn, chứ không phải làm ề ạch, ào ào! Bây giờ tôi làm ào ào chút nữa tôi làm không được chút nào! Cái đó là không bao giờ các bạn đạt! Phải từ từ, trong con đường đạo là quân bình, phải làm trong từ từ khai triển nó mới được! Còn động loạn không bao giờ khai triển được!

Cho nên hằng tuần chúng ta gặp nhau phân giải để chi? Để các bạn đi trong con đường lối du dương, sáng suốt, nhẹ nhõm hơn, không phải động loạn nữa! Chớ không phải gặp ở đây rồi tạo sự động loạn, không có tạo sự động loạn mà đem các bạn trở về thanh nhẹ! Nay giờ các bạn ngồi đây thấy đầu óc nó thanh nhẹ rồi, nó cởi mở rồi, không còn sự thắc mắc nữa, rồi các bạn sẽ quên tất cả là các bạn trở về qui không, sáng suốt, thanh nhẹ, cởi mở! Điều đó là điều quan trọng!

Cho nên vui thay và lành thay hằng tuần chúng ta có cơ hội tương ngộ để phân giải! Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên